Lieta Nr.A42949209
A00724 -10/34

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Jelgavā, 2010.gada 30.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L.Apšeniece,

piedaloties pieteicēja – *A.Z.* pārstāvim *E.K.*,
atbildētājas – Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes pārstāvei *G.P.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *A.Z.*, personas kods */personas kods/*, pieteikumu par Jelgavas pilsētas un rajona policijas pārvaldes priekšnieka 2009.gada 28.augusta lēmuma Nr.Z-56 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 23.maijā plkst.22.25 Liepājas rajonā, Grobiņas pilsētā pa Rīgas ielu, virzienā no Ventspils ielas uz Liepājas pusi *A.Z.* (turpmāk – pieteicējs) vadīja transportlīdzekli Volkswagen Golf ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – transportlīdzeklis).

Liepājas pilsētas un rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas biroja 3.nodaļas jaunākais inspektors, veicot transportlīdzekļa braukšanas ātruma kontroli 518.ceļa zīmes „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā, konstatēja transportlīdzekļa ātrumu 94 km/h (minimālais ātrums 91 km/h), pie maksimāli atļautā ātruma 50 km/h. Par minēto faktu pieteicējam 2009.gada 23.martā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA478489 (turpmāk – protokols).

Ar Jelgavas pilsētas un rajona policijas pārvaldes (turpmāk arī – atbildētājs) Kārtības policijas biroja 3.nodaļas priekšnieka vietnieka 2009.gada 26.jūnija lēmumu Nr.022/PA478489 (turpmāk – sākotnējais lēmums) konstatēts, ka pieteicējs pārkāpis Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 114.punkta prasības, tādējādi izdarot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta 14.daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Pieteicējam uzlikts naudas sods Ls 80 apmērā.

Ar Jelgavas pilsētas un rajona policijas pārvaldes priekšnieka 2009.gada 28.augusta lēmumu Nr.Z-56 (turpmāk – Lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Lēmums pamatots ar turpmāk minēto.

[1.1] Pieteicēja izdarīto pārkāpumu policijas darbinieki konstatēja vizuāli, atrodoties pārkāpuma izdarīšanas vietas tiešā tuvumā, un fiksēja ar braukšanas ātruma noteikšanas mērierīci. Nav konstatējami apstākļi, kas liktu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti un iespējas fiksēt pārkāpumu.

[1.2] Pieteicēja apgalvojums, ka braukšanas ātrums nav pārsniedzis 60 km/h, ir vērtējams kritiski. Pieteicējs nav norādījis, kādā veidā noteicis šo ātrumu – pēc personiskām izjūtām vai spidometra rādījuma. Pieteicēja noradītais braukšanas ātrums nav fiksēts, un pieteicējs nevar iesniegt pierādījumus, kas šādu apgalvojumu apliecinātu.

[1.3] Normatīvie akti neparedz obligātu prasību uzrādīt transportlīdzekļu braukšanas ātruma noteikšanas ierīces fiksēto ātrumu. Turklāt pieteicējs neizteica lūgumu iepazīties ar mērierīces rādījumu.

[1.4] Pieteicējam piemērotais naudas sods Ls 80 ir samērīgs un atbilstošs izdarītajam pārkāpumam, kas nav maznozīmīgs. Lietā nav neviena objektīva, pamatota un likumīga iemesla, lai atceltu pieteicējam piemēroto sodu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, 2009.gada 5.oktobrī pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā norādīti šādi apsvērumi.

[2.1] Lēmumā ņemti vērā tikai policijas darbinieku argumenti, tiem nepamatoti piešķirot augstāku ticamību. Tādējādi ir pārkāpts procesuālā taisnīguma princips.

[2.2] Operatīvajam transportlīdzeklim nebija ieslēgts apgaismojums, un abi policijas darbinieki atradās tajā. Līdz ar to nepatiess ir apgalvojums, ka pieteicējs ignorēja policijas darbinieku prasību apturēt transportlīdzekli un turpināja kustību Liepājas virzienā. Šādiem faktiem bija jābūt apspoguļotiem protokolā.

[2.3] Pieteicējam netika izskaidrotas viņa tiesības un pienākumi. Policijas darbinieks norādīja, ka pieteicējam ir pienākums obligāti parakstīt protokolu.

[2.4] Apstākli, ka transportlīdzekļa ātrums nepārsniedza 60 km/h, var pierādīt ar liecinieku liecībām, jo transportlīdzeklī atradās pasažieri, kas to var apliecināt. Policijas darbiniekiem bija iespēja pieņemt liecinieku liecības, tādējādi objektīvi noskaidrojot notikuma faktiskos apstākļus. Savukārt protokolā ir norādīts, ka liecinieku nav.

[2.5] Tas, ka normatīvie akti neparedz policijas darbiniekiem pienākumu uzrādīt braukšanas ātruma noteikšanas ierīces fiksēto ātrumu, neliedz policijas darbiniekiem to uzrādīt, ja vadītājs šādu vēlēšanos izsaka.

Turklāt mērierīces tehniskie parametri ļauj to pārvietot un uzrādīt. Mērierīce ne tikai fiksē braukšanas ātrumu, bet arī norāda to, pirms cik ilga laika braukšanas ātrums ir fiksēts. Nekavējoties uzrādot mērierīces mērījumu ātruma pārkāpējam, tiktu izslēgtas šaubas par mērierīces fiksētā ātruma attiecināmību uz konkrēto transportlīdzekli.

[2.6] Protokolā norādīts, ka ātrums fiksēts ar mērierīci „Iskra ID" Nr.13184D, bet Lēmumā minēts, ka protokols sastādīts, pamatojoties uz mērierīces „Iskra – 1", Nr.13254D mērījumu. Līdz ar to ir pamats uzskatīt, ka transportlīdzekļa ātrums netika fiksēts ar ātruma kontroles mērierīci, bet ir policijas darbinieku apzināti nepatiess izdomājums.

[2.7] Lēmumā norādīti trīs atšķirīgi pārkāpuma fiksēšanas laiki. Minētais pierāda to, ka ātrums varēja būt fiksēts ārpus 518.ceļa zīmes „Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonas. Tādējādi pieteicējs nepamatoti sodīts par nenotikušu pārkāpumu, kā arī ir piemērota nepareiza tiesību norma. Līdz ar to ir pārkāpts tiesiskās paļāvības princips.

[3] 2009.gada 27.oktobrī Valsts policijas Zemgales reģiona pārvaldes priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.20/16-2751 par kļūdu labošanu Lēmumā, labojot Lēmuma konstatējošajā un secinājumu daļā pirmajā un ceturtajā lapaspusē administratīvā pārkāpuma konstatēšanas laiku „plkst.22.26" un „plkst.22.15" ar laiku „plkst.22.25", kā arī mērierīces – radara „Iskra 1D" identifikācijas numurus „Nr.1384D1" un „Nr.13254D" aizstājot ar numuru „Nr.13184D".

[4] 2009.gada 4.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums, kurā atbildētājs pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, balstoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem. Papildus atbildētājs paskaidro turpmāk minēto.

[4.1] Protokolā un sākotnējā lēmumā ir norādītas visas ziņas, kas nepieciešamas lietas izlemšanai un ko noteic LAPK 248.pants.

[4.2] Nav izprotams, kāpēc policijas darbiniekam atbilstoši pieteicēja norādītajam būtu bijis nepieciešams ar viltu panākt protokola parakstīšanu, jo LAPK noteic kārtību, kas policijas darbiniekam jādara gadījumos, kad persona atsakās parakstīt protokolu.

[4.3] Acīmredzamās pārrakstīšanās kļūdas Lēmumā ir labotas ar [3] lēmumu.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā minētajiem apsvērumiem.

Atbildētāja pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina, balstoties uz Lēmumā un paskaidrojumā norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā procesa dalībnieku izvirzītos argumentus un pierādījumus lietā, atzīst, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Pieteicējam uzlikts naudas sods Ls 80 apmērā par administratīvo pārkāpumu, atbildība par kuru paredzēta LAPK 149.^{8}panta 14.daļā.

CSN 114.punkts noteic, ka apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h (..).

Saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta 14.daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 41 kilometra stundā līdz 50 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, ja pārkāpums izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums" (..), – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no astoņdesmit līdz simt latiem.

Tādējādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta 14.daļu, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 41 km/h līdz 50 km/h vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums".

[8] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka 2009.gada 23.maijā plkst.22.25 pieteicējs vadīja transportlīdzekli Liepājas rajonā, Grobiņas pilsētā pa Rīgas ielu, virzienā no Ventspils ielas uz Liepājas pusi.

Lietā ir strīds par to, vai policijas inspektors tiesiskā veidā fiksēja braukšanas ātrumu 94 km/h un vai fiksētais ātrums ir attiecināms uz transportlīdzekli.

[9] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus, cita starp, konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, liecinieku liecībām, citu personu paskaidrojumiem, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokols, pieteicēja paskaidrojumi, liecinieku liecības, policijas darbinieku ziņojumi, citi dokumenti, braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumi.

Tiesa lietā konstatē šādus pierādījumus.

[8.1] 2009.gada 23.maija protokols *(lietas 21.lapa)* par to, ka pieteicējs 2009.gada 23.maijā plkst.22.25 Liepājas rajonā, Grobiņas pilsētā pa Rīgas ielu, virzienā no Ventspils ielas uz Liepājas pusi vadīja transportlīdzekli ar ātrumu 94 km/h (minimālais ātrums 91 km/h), pie atļautā ātruma 50 km/h. Ātrums fiksēts ar mērierīci „Iskra 1D" Nr.13184D.

Protokolā policijas inspektors izdarījis ierakstu, ka ar protokola saturu pieteicējs iepazīstināts, tiesības un pienākumi izskaidroti, no protokola parakstīšanas pietiecējs attiecies.

[8.2] Jaunākā inspektora *J.M.* 2009.gada 14.augusta ziņojums *(lietas 23.lapa)*, kurā viņš norāda, ka 2009.gada 23.maijā plkst.22.25 kopā ar inspektoru *I.D.* strādāja Liepājas

rajonā, Grobiņas pilsētā, Rīgas ielā starp Ventspils ielu un degvielas uzpildes staciju „Kings", veicot atļautā braukšanas ātruma kontroli ar stacionāro mērierīci „Iskra 1D" Nr.13184D. Mērierīce bija pieslēgta stacionārai barošanai no operatīvā transportlīdzekļa. Plks.22.25 pa Rīgas ielu, virzienā no Ventspils ielas uz degvielas uzpildes stacijas pusi tuvojās transportlīdzeklis, kura braukšanas ātrums apdzīvotā vietā tika nofiksēts 94 km/h. Ātrums tika fiksēts no stāvošās dienesta automašīnas apgaismotā ceļa posmā. Transportlīdzeklis uz ceļa atradās viens, aptuveni 100 m attālumā no policijas ekipāžas. Nofiksējis braukšanas ātrumu, inspektors ieslēdza zilās bākugunis, bet *I.D.* izkāpa no dienesta automašīnas un ar apgaismotu zizli norādīja pieteicējam apstāties brauktuves malā. Pieteicējs šo prasību ignorēja. Policijas ekipāža, neizslēdzot zilās bākugunis, sekoja transportlīdzeklim. Apmēram 250 m aiz apdzīvotās vietas Grobiņa pieteicējs nobrauca brauktuves labajā malā un apstājas. *I.D.* pienāca pie transportlīdzekļa, stādījās priekšā un lūdza uzrādīt vadītāja apliecību un transportlīdzekļa reģistrācijas dokumentus, kā arī paskaidroja pieteicējam pārkāpuma būtību. *I.D.* pajautāja, kāpēc pieteicējs neapstājās pēc viņa norādījuma, uz ko pieteicējs atbildēja, ka prasību apstāties nav ievērojis. Pirms protokola sastādīšanas pieteicējs nevēlējas apskatīt nekādus ātruma mērierīces rādījumus, pa mobilo tālruni sazinājās ar savu advokātu, konsultējoties, vai viņam ir jāparaksta protokols. Inspektors tajā laikā noformēja protokolu, iepazīstināja pieteicēju ar tā saturu, izskaidroja viņa tiesības un pienākumus. Pieteicējs no protokola parakstīšanas atteicās, kas tika piefiksēts protokolā. Inspektors iedeva pieteicējam protokola kopiju protokola sastādīšanas vietā, informējot par lietas izskatīšanas laiku un vietu.

[8.3] Jaunākā inspektora *I.D.* 2009.gada 14.augusta ziņojums *(lietas 24.lapa)*, kurā viņš norāda, ka 2009.gada 23.maijā plkst.22.25, strādājot kopā ar inspektoru *J.M.*, Liepājas rajonā, Grobiņas pilsētā, Rīgas ielā, posmā starp Ventspils ielu un degvielas uzpildes staciju „Kings", veica transportlīdzekļu braukšanas ātruma kontroli ar stacionāro mērierīci „Iskra 1D" Nr.13184D, kura bija pieslēgta stacionārai barošanai no operatīvā transportlīdzekļa. Plks.22.25 pa Rīgas ielu, virzienā no Ventspils ielas uz degvielas uzpildes stacijas „Kings" pusi tuvojās transportlīdzeklis, kura braukšanas ātrums mērierīcē tika fiksēts 94 km/h. Ātrums tika fiksēts no stāvošas dienesta automašīnas, apgaismotā ceļa posmā, aptuveni 100 m attālumā no dienesta automašīnas. Ātruma fiksēšanas brīdī citu kustībā esošu automašīnu nebija. Nofiksējot transportlīdzekļa ātrumu, tika ieslēgtas operatīvās automašīnas bākugunis. Inspektors izkāpa no dienesta automašīnas un ar apgaismotu zizli norādīja pieteicējam apturēt transportlīdzekli brauktuves malā. Pieteicējs šo prasību ignorēja un turpināja kustību Liepājas virzienā. Inspektori, neizslēdzot dienesta automašīnas bākugunis, sekoja transportlīdzeklim. Aptuveni 250 m aiz apdzīvotās vietas Grobiņa pieteicējs nobrauca brauktuves labajā malā un apstājās. Inspektors piegāja pie transportlīdzekļa, stādījās priekšā, lūdza uzrādīt vadītāja apliecību un transportlīdzekļa reģistrācijas dokumentus, paskaidrojot pārkāpuma būtību. Uz inspektora jautājumu, kāpēc pieteicējs nav apstājies, viņš atbildēja, ka neievēroja inspektora prasību apstāties. Pieteicējs neiebilda protokola sastādīšanai un neprasīja uzradīt mērierīces rādījumus. Pieteicējs informēja inspektoru, ka zvana savam advokātam, lai noskaidrotu, vai viņam ir jāparaksta protokols. *J.M.* sastādīja protokolu un iepazīstināja pieteicēju ar tā saturu, izskaidroja pieteicēja tiesības un pienākumus. Pieteicējs no protokola parakstīšanas atteicās, kas tika piefiksēts protokolā. Pieteicējs arī atteicās parakstīties par protokola kopijas saņemšanu. Protokola kopija pieteicējam tika atdota protokola sastādīšanas vietā, informējot viņu par lietas izskatīšanas laiku un vietu.

[8.4] Sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Latvijas nacionālais metroloģijas centrs" 2008.gada 17.decembrī izsniegtais verificēšanas sertifikāts Nr.E2738V08 *(lietas 22.lapa)*, derīgs līdz 2009.gada 14.decembrim, par to, ka radars autotransporta līdzekļu ātruma

kontrolei „Iskra – 1” Nr.13184D atbilst Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumos Nr.455 „Kārtība, kādā tiek veikta mērīšanas līdzekļu tipa apstiprināšana, pirmreizējā verificēšana un tirgus uzraudzība” minētajām prasībām.

[8.5] 2010.gada 22.februāra Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka atbilde pieprasījumam Nr.20/19-2783 *(lietas 46.lapa)*, kurā apliecināts, ka 2009.gada 23.maijā jaunākie inspektori *J.M.* un *I.D.* bija norīkoti patrulēšanas maršrutā Grobiņas pilsētā, *J.M.* izsniedzot ātruma fiksēšanas mērierīci „Iskra – 1” Nr.13184D. Abi policijas inspektori bija nokārtojuši ieskaites par tehniskā mērīšanas līdzekļa „Iskra – 1” lietošanu.

[8.6] *A.I.* 2010.gada 9.martā tiesas sēdē sniegtā liecība par to, ka 2009.gada 23.maijā kopā ar pieteicēju, kurš vadīja transportlīdzekli, *A.A.* un *S.R.* brauca uz Lietuvu, kur lieciniecei plkst.22.00 bija koncerts. Lieciniece transportlīdzeklī sēdēja blakus pieteicējam. Ar kādu ātrumu pieteicējs brauca, lieciniece nezin, taču, viņasprāt, ātrums bija normāls. Aiz Grobiņas transportlīdzekli apturēja policija. Policists pienāca pie transportlīdzekļa, palūdza pieteicējam uzrādīt dokumentus, paziņoja, ka ātrums ir pārsniegts divas reizes, nekā tas ir atļauts, uzaicināja izkāpt no transportlīdzekļa. Policijas darbinieki neuzvedās izaicinoši. Pieteicējs aizgāja uz policijas automašīnu, pēc kāda laika atgriezās, sazinājās ar savu pārstāvi. Lieciniece dzirdēja sarunu, jo tā notika transportlīdzeklī, tajā mirklī blakus nebija policijas darbinieka. Pārstāvis ieteica protokolu neparakstīt. Policijas darbinieks izsniedza pieteicējam parakstīšanai protokolu, bet pieteicējs to neparakstīja, jo tam nepiekrita. Protokola kopiju pieteicējam neizsniedza.

[8.7] *A.A.* 2010.gada 9.marta tiesas sēdē sniegtā liecība par to, ka 2009.gada 23.maijā kopā ar pieteicēju, *A.I.* un *S.R.* brauca uz Lietuvu, nedaudz kavēja, tāpēc steidzās. Pilsētā redzēja policijas automašīnu, kas stāvēja ceļa malā, kreisajā pusē, bet lieciniece par to nav pārliecināta. Transportlīdzeklī lieciniece sēdēja aizmugurē, aiz pasažiera sēdekļa, nezin, kāds bija transportlīdzekļa ātrums. Iebraucot apdzīvotā vietā, ātrums tika samazināts, bet, izbraucot no apdzīvotās vietas, ātrums tika palielināts. Lieciniece nepamanīja brīdi, kad izbrauca no pilsētas. Lieciniece izdzirdēja policijas automašīnas skaņas signālu, paskatījās atpakaļ un ieraudzīja ieslēgtās policijas automašīnas bākugunis. Transportlīdzeklis tika apturēts negaidīti. Lieciniece neredzēja, ka pilsētas robežās transportlīdzeklim būtu dots rīkojums apstāties. Policijas darbinieks pienāca pie transportlīdzekļa, palūdza dokumentus un pieminēja ātruma pārsniegšanu. Lieciniece neredzēja, ka policijas darbinieki pieteicējam būtu uzrādījuši radara mērījumu. Diskusija starp policistiem un pieteicēju bija ilga. Tā notika policijas automašīnā.

[8.8] *S.R.* 2010.gada 9.marta tiesas sēdē sniegtā liecība par to, ka 2009.gada 23.maijā lieciniece kopā ar pieteicēju, *A.I.* un *A.A.* brauca uz Lietuvu, kavēja koncertu. Transportlīdzeklī sēdēja aiz šofera. Ceļa lielāko daļu gulēja. Pirms Liepājas transportlīdzeklis tika apturēts. Policijas darbinieks runāja par ātruma pārsniegšanu. Pieteicēju uzaicināja uz policijas automašīnu, kurā viņš atradās diezgan ilgi.

[9] Novērtējot [8] konstatētos pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kā arī vadoties pēc tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem un taisnības principiem, tiesa atzīst, ka ar tiem ir pierādīts fakts, ka pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, atbildība par kuru paredzēta LAPK 149.^{8}panta 14.daļā.

[10] Tā kā pieteicējs apšauba fiksētā ātruma attiecināmību uz transportlīdzekli, tiesa policijas darbinieku fiksēto ātruma mērījumu vērtē kopsakarā un saistībā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem – policijas darbinieku, pieteicēja un liecinieču paskaidrojumiem.

[10.1] Transportlīdzekļa ātrums fiksēts ar lietošanai derīgu autotransporta līdzekļu ātruma kontroles mērierīci – radaru „Iskra – 1” Nr.13184D, kura derīgumu apliecina [8.4] verificēšanas sertifikāts. Braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, tātad arī radars „Iskra –

1” Nr.13184D, ir pieļaujamas kā pierādīšanas līdzeklis, jo tas noteikts ārējā normatīvajā aktā. Pierādījumi, kas iegūti un procesuāli nostiprināti ar šiem līdzekļiem, var kalpot par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to tiesai nav pamats apšaubīt radara veikto mērījumu, kas nostiprināts [8.1] protokolā.

Kaut arī konkrētās ātruma fiksēšanai lietotās mērierīces tehniskās iespējas nenodrošina vienlaicīgu fiksētā ātruma un transportlīdzekļa identifikāciju, tomēr tiesa atzīst, ka šādas mērierīces lietošana braukšanas ātruma kontrolei ir pieļaujama. Cēlonisko sakarību starp transportlīdzekli un fiksēto ātrumu sākotnēji konstatē policijas amatpersona, bet vēlāk – tiesa, vērtējot pierādījumus to kopsakarā.

Apstākli, ka radara mērījums ir veikts tieši transportlīdzeklim, apstiprina policijas darbinieku ziņojumi [8.2], [8.3], savukārt pieteicēja argumentu, ka ātrums nav fiksēts transportlīdzeklim, neapstiprina citi pierādījumi lietā.

Tādējādi, ņemot vērā konstatēto, tiesa atzīst, ka transportlīdzekļa ātrums fiksēts ar tiesību normām atbilstošu mērierīci un ka tās mērījums ir tiesiski iegūts pierādījums lietā.

Pieteicēja [2.5] norādei, ka viņam netika uzrādīts radara mērījums, lietā nav izšķirošas nozīmes, tā kā mērījuma neuzrādīšana nav atzīstama par būtisku procesuālo tiesību normu pārkāpumu, un mērījuma uzrādīšana nav obligāts nosacījums protokola sastādīšanai.

[10.2] Tiesas ieskatā ar policijas darbinieku ziņojumiem [8.2] un [8.3] ir pierādīts pieteicēja izdarītā pārkāpuma fakts.

Tiesa noraida pieteicēja argumentu, ka policijas darbinieku sniegtajām ziņām nav piešķirama lielāka ticamība.

Lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (s*kat. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA13-05/5 [17.1] punktu).*

Tiesa nekonstatē policijas darbinieku ieinteresētību lietas iznākumā. Policistu ziņojumi papildina viens otru, veidojot loģisku notikuma shēmu. Likums „Par policiju” un LAPK deleģē policijas darbiniekiem tiesības fiksēt administratīvos pārkāpumus un sastādīt administratīvo pārkāpumu protokolus. Tiesa nekonstatē apstākļus, kas liktu apšaubīt policijas inspektoru prasmes rīkoties ar ātruma kontroles mērierīcēm, jo uz pārkāpuma fiksēšanas brīdi abi bija nokārtojuši ieskaites par mērierīces lietošanu. Tiesa atzīst, ka policijas darbinieki ir rīkojušies savas kompetences ietvaros.

Savukārt pieteicējs konkrētus pierādījumus policijas darbinieku neobjektivitātei nav sniedzis. Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis atzina, ka policistu mērķis bija personīgā labuma gūšana, kurai neīstenojoties tika sastādīts protokols *(tiesas sēžu protokols, lietas 41.lapa)*. Tiesa šādu apstākļu novērtējumu uzskata par subjektīvu, turklāt to neapstiprina citi lietā esošie pierādījumi, tostarp, pēc pieteicēja lūguma uzaicināto liecinieču paskaidrojumi par policijas amatpersonu korekto uzvedību.

Tiesa secina, ka policijas darbinieku ziņojumos {8.2] un [8.3] ir norādīti atsevišķi apstākļi, kas neapstiprinās ar citiem lietas materiāliem. Piemēram, fakts, ka pieteicējam tika izsniegta protokola kopija. Tomēr kļūdas šādās notikuma detaļās tiesa izskaidro ar to, ka ziņojumi tapuši gandrīz trīs mēnešus pēc notikuma, kad šādas nianses policijas darbinieku atmiņā varēja nebūt saglabājušās. Tomēr tādēļ tiesai nav pamata uzskatīt, ka arī pārējie ziņojumos norādītie apstākļi nav patiesi. Tiesas ieskatā ir pietiekoši, ka ziņojumi apstiprina fiksētā ātruma 94 km/h attiecināmību uz transportlīdzekli.

Ņemot vērā minēto, tiesai nav pamata apšaubīt policijas inspektoru norādīto. Turpretī pieteicējam kā pie administratīvās atbildības sauktajai personai tiesas ieskatā ir cilvēciska ieinteresētība sevi attaisnot, cenšoties izvairīties no atbildības.

Līdz ar to policijas inspektoru ziņojumiem [8.2] un [8.3] tiesa dod priekšroku iepretim pieteicēja paskaidrojumiem.

[10.3] Pieteicēja argumentu, ka transportlīdzekļa braukšanas ātrums apdzīvotā vietā nepārsniedza 60 km/h, tiesa vērtē kritiski.

Liecinieču liecībās [8.6] – [8.8] nav rodams apstiprinājums pieteicēja norādītajam braukšanas ātrumam. Ne *A.I.*, kas transportlīdzeklī sēdēja pieteicējam blakus, ne *S.R.* tiesas sēdē nevarēja neko paskaidrot par pieteicēja izvēlēto braukšanas ātrumu. *A.A.* novērojumi par to, ka apdzīvotā vietā transportlīdzekļa ātrums bija mazāks, nekā ārpus apdzīvotas vietas, tiesas ieskatā neapliecina, ka pieteicējs Grobiņā brauca ar ātrumu, kas nepārsniedz 60 km/h.

No visu liecinieču liecībām tiesa secina, ka brauciena mērķis bija *A.I.* koncerts Lietuvā, kas sākās plkst.22.00, tāpēc bija liela steiga. No protokola izriet, ka pārkāpums izdarīts plkst.22.25. No Grobiņas līdz Lietuvas robežas ir vairāk kā 60 km. Minētie apstākļi tiesas ieskatā norāda uz to, ka braucēji steidzās, jo ievērojami kavējās. Šādā situācijā tiesa uzskata par likumsakarību, ka tiek pārsniegts atļautais braukšanas ātrums. Proti, ļoti iespējams, ka arī pirms apdzīvotās vietas pieteicējs pārkāpa atļauto braukšanas ātrumu 90 km/h, tāpēc, iebraucot Grobiņā un nedaudz samazinot ātrumu, liecinieces *A.A.* subjektīvi šķita, ka apdzīvotā vietā ātrums bija mazāks, nekā ārpus tās. Tāpat tiesa pieļauj iespēju, ka, iebraucot apdzīvotā vietā, pieteicējs samazināja braukšanas ātrumu, taču vēlāk, vēl atrodoties 518.ceļa zīmes darbības zonā, ātrumu palielināja.

Ievērojot minēto, tiesa uzskata, ka policijas inspektoru fiksētais transportlīdzekļa ātrums 94 km/h atbilst patiesībai. Turklāt saskaņā ar policistu norādīto, citas automašīnas, izņemot transportlīdzekli, uz ceļa neatradās, tādējādi izslēdzot kļūdas iespējamību. Arī pieteicējs neapgalvo, ka ātrums varēja būt fiksēts kādam citam objektam.

[10.4] Apstāklis, ka protokols sastādīts plkst.22.26 ārpus apdzīvotās vietas, norādot, ka pārkāpums fiksēts plkst.22.25, tiesas ieskatā nevar būt par pamatu apšaubīt to, ka pārkāpums tika izdarīts.

Tiesa piekrīt, ka vienas minūtes laikā nav iespējams veikt procesuālās darbības, sākot no pārkāpuma konstatācijas līdz protokola sastādīšanai, taču šāda neprecizitāte laika fiksēšanā nav atzīstama par būtisku procesuālu pārkāpumu, kura dēļ protokols būtu izslēdzams no pierādīšanas līdzekļiem.

[10.5] Tiesa uzskata par neloģisku un nesaprotamu pieteicēja rīcību, atsakoties parakstīt protokolu un neizmantojot iespēju sniegt paskaidrojumu notikuma vietā. Ja pieteicējs uzreiz nepiekrita izdarītajam pārkāpumam, viņam sava nostāja bija jāpauž uzreiz.

Atbilstoši administratīvo tiesu praksei pārkāpuma izdarīšanas vietā sniegtajiem paskaidrojumiem tiesa piešķir lielāku ticamību, nekā tiem, kas sniegti vēlāk, kad pie administratīvās atbildības sauktajai personai bijis laiks pārdomāt, kādi argumenti varētu liecināt tai par labu.

[10.6] Pieteicēja [2.3] arguments, ka viņam netika izskaidrotas tiesības un pienākumi, neapstiprinās ar policijas darbinieku norādīto, kā arī protokolā izdarīto ierakstu. Turklāt pieteicējs nenoliedz un liecinieces apstiprina, ka pieteicējs pirms iepazīšanās ar protokola saturu telefoniski saņēma juridisku konsultāciju no sava pārstāvja. Tādējādi tiesa nepiekrīt, ka savu tiesību nezināšana pieteicējam kavēja realizēt kādas procesuālās darbības. Lietā esošie pierādījumi neapstiprina, ka pieteicējam protokola sastādīšanas laikā un vietā būtu likti šķēršļi īstenot savas procesuālās tiesības.

[11] Saskaņā ar LAPK 22.pantu administratīvais sods tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā arī citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 13.pantam labumam, ko sabiedrība iegūst ar ierobežojumiem, kas uzlikti adresātam, ir jābūt lielākam nekā viņa tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumam. Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu.

Izvērtējot soda samērīgumu, jāņem vērā, ka jebkādi personas tiesību ierobežojumi pieļaujami tikai nolūkā sasniegt likumdevēja noteikto mērķi.

Saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Pieteicējam piemērotās LAPK normas sankcija paredz naudas sodu no Ls 80 līdz Ls 100. Tiesa konstatē, ka pieteicējam piemērots naudas sods minimālās sankcijas apmērā. Līdz ar to tiesa secina, ka atbildētājam nebija jāveic lietderības apsvērumu izvērtējums, tā kā zemāku soda apmēru, kā nosaka panta minimālā sankcija, par konkrēto pārkāpumu piemērot nav iespējams.

[12] Pamatojoties uz [9] – [11] secināto, tiesa atzīst, ka, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, pierādījumi novērtēti objektīvi, Lēmumā pamatoti ir secināts, ka pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta. Līdz ar to Lēmums ir likumīgs un pamatots administratīvais akts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā procesa likuma 246. – 251., 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

pilnībā noraidīt *A.Z.* pieteikumu.

Atstāt negrozītu Jelgavas pilsētas un rajona policijas pārvaldes priekšnieka 2009.gada 28.augusta lēmumu Nr.Z-56.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Tiesnese L.Apšeniece